

LA PEGUERA ^{nº 4}

(Peguera - es diu del forn on es crema la llenya de pi per fer quitrà i pega)

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES CAN PEGUERA

DESEMBRE 2003

El parc es fa gran

INDICE

Elige tu CAP por Pep Ortiz	2
LA REUNIÓ ANUAL AMB EL DISTRICTE por Josep Mª Clariana	3
El Transport Públic a Can Peguera. Ja!! por Roser García	4
S'acaba la Campaña? A Barcelona, NO por A.VV Can Peguera	5
El parque Central entrevista a Pep Ortiz por Esperanza Ortego.	6-7
Dona i Guerra por Aida Palacios	8-9
Agenda 21 por Lluís Gonzalez	10
Pagina Abierta cartas de Leonor Tarrega y Centro de Dia Pi i Molist	11
A prop d'aquí Hazte Socio	12

Maquetació

i Cartell:

Lluís Gonzalez
Aida Palacios
Ivan Ortíz

Edita:

A.VV Can Peguera

Colabora:

Can Ensenya
Centre de Dia Pi Molins
Nou Barris Televisio (Projectart)

FELICES FIESTAS

ELIGE TU CAP

En los próximos meses de febrero-marzo, está prevista la inauguración del futuro Centro de Asistencia Primaria (CAP) del Turó de la Peira. Es una vieja reivindicación, con más de 10 años de historia, de las Asociaciones de Vecinos de Can Peguera y el Turó de la Peira.

En su momento, la reivindicación estaba justificada por la masificación del único ambulatorio del Distrito, en el Paseo Valldaura, y situábamos el CAP en las Basas, donde actualmente está el Centro Cívico.

Con la obertura de este ambulatorio, la AVV, en su pasada asamblea decidio recoger firmas para solicitar la utilización de este centro por parte de todos los vecinos de Can Peguera que lo pidieran.

En el momento del cierre de esta revista, se ha realizado una encuesta en el barrio en la que se os pregunta quien de vosotros quiere que se le visite en el nuevo CAP.

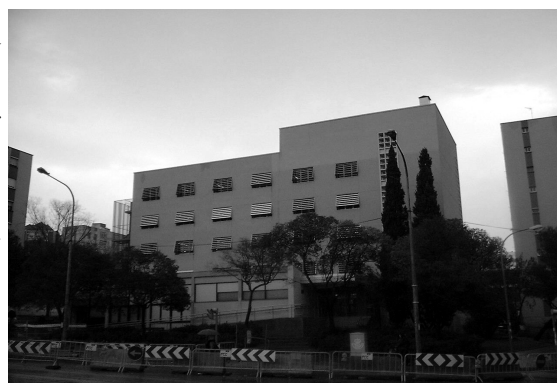
Los vecinos que no se hayan definido todavía, aún tienen un pequeño tiempo de margen, hasta la primera quincena de enero.

Una vez decididos deberan de permanecer en el mismo ambulatorio, un periodo de un año como minimo.

Todo aquel que no entregue la encuesta se entiende que prefiere permanecer en el ambulatorio que tiene en la actualidad, sin que se produzca ningun cambio.

Actualmente, los CAP están basados en un nuevo funcionamiento de asistencia al paciente: con horarios de visitas concertados individualmente, posibles pruebas en el mismo CAP, servicio de seguimiento del historial por el médico de cabecera, visitas periódicas a domicilio a enfermos crónicos... todo ello abre una nueva perspectiva a la sanidad pública, que todos los vecinos de Can Peguera podrán tener si lo piden. Y mucho mas cerca de su casa.

Aparentemente, sobre el papel, todo parecen ventajas. Pero la Asociación de Vecinos cree necesario el seguimiento y control por parte de un Consejo de Sanidad, formado por los usuarios, el personal del CAP y las AAVV. En este centro puede ser posible ya que la gestion del mismo sigue siendo publica. Ya no es así en otros, que dicha gestion a pasado a manos privadas, por ello es muy importante estar encima del tema, y hacemos un llamamiento a la incorporación en la Junta de la AVV de gente interesada en el tema de la Sanidad.

LA REUNIO ANUAL AMB EL DISTRICTE

L'A.VV. MANTÉ LA SEVA POSTURA, A L'HORA REIVINDICATIVA I DIALOGANT, MENTRE ES MANTÉ A L'EXPECTATIVA I NO DESCARTA MOBILITZACIONS PER EXIGIR EL COMPLIMENT DELS COMPROMISOS I ACORDS ASSOLITS.

Amb la presència del Regidor Conseller del Districte, Sr. Manuel Pérez i del Gerent, Sr. Joan Jover, entre d'altres membres del equip de govern del Districte, es va celebrar el passat dia 11 de desembre l'habitual reunió de treball en la que es fa un repàs dels temes que són motiu de preocupació tant dels veïns, representats per la Junta de l'A.V.V., com de l'Administració.

Els compromisos mes importants per part del districte, fan referència a **Urbanisme, mobilitat i transport públic**. La ja antiga proposta dels veïns de unir el futur Parc Central de Nou Barris amb el parc del Turó de la Peira, mitjançant una **"rambla entre parcs"**, per el que actualment és el carrer Darnius, va ser ben acollida, arribant-se a l'acord de fer una reunió preparatòria per començar a elaborar un projecte mes definit, que contemplaria la colocació de fitons per convertir la dita rambla pràcticament en una zona per vianants. Lligat al Parc Central hi hauria la possibilitat de **l'arranjament dels parterres del Passeig de Fabra i Puig**, que actualment estan totalment abandonats.

La **Plaça de Sant Francesc Xavier** s'ha de veure remodelada abans de la fi del proper any. També per l'any 2.002 es preveu la **instal·lació de rampes** junt a les escales que uneixen els carrers Vil.laseca i Ribelles.

El anomenat **"BUS DE BARRI"** es un dels cavalls de batalla mes importants a curt termini. Una vegada estudiat el recorregut i les parades, amb la participació de les A.V.V. de Can Peguera, Turó de la Peira i Vil.lapicina, el Districte es compromet a sol·licitar a Transports de Barcelona l'efectivitat d'aquesta linea pel mes de setembre.

Els temes que ara per ara es troben mes estancats fan referència al **Col·legi i a la Caserna de la Guardia Civil**. Des de fa

temps els veïns reivindiquen les dues instal·lacions com a equipaments. El cas del Col·legi es troba estancat, ja que després de haver fet el Districte tots els tràmits necessaris, l'Hospital de Sant Pau sembla haver-se fet enrera, o al menys haver frenat el procés que havia de portar a la rehabilitació de la segona planta i la pista. En quant a l'antic habitatge del conserge i els menjadors, que es troben en una situació d'abandonament

t o t a l ,
s e m b l e n
l l u n y
d e
l ' a b a s t
d e l s
v e ï n s .
N o
o b s t a n t
s ' a n u n c i a
p e r
p a r t
d e
l ' A . V V .
l a
c e l e b r a c i ó
d ' a c t e s
l ú d i c s i

reivindicatius que demostrin la seva utilitat i la necessitat de la rehabilitació. En quant a la Caserna, actualment no es coneix qui es el propietari, ja que tant el Patronat de l'Habitatge com el Districte, diuen no ser-ne els titulars. El desbloqueig d'aquest tema passa pel compromís de recuperar la documentació i intentar recuperar-lo en la present legislatura.

Finalment, cal mencionar el problema de la **inseguretat ciutadana** que actualment pateix el Barri. Actualment, el Districte, conjuntament amb els cossos de seguretat, Guardia Urbana i Policia Nacional, esta

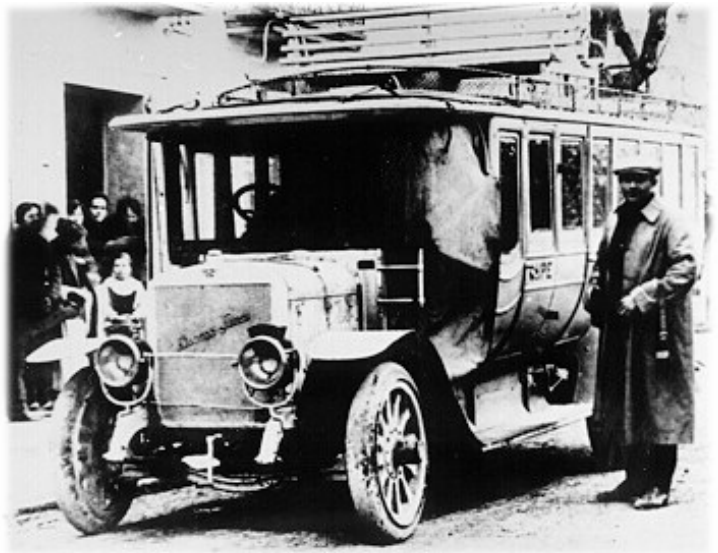
EL TRANSPORT PÚBLIC A CAN PEGUERA. JA!!

Els veïns i les veïnes de Can Peguera estem acostumats a viure amb els serveis no gaire a prop de casa. Durant molts anys teníem la sensació de que vivíem en una *zona residencial*. Era un lloc tranquil, tots els veïns ens coneixíem, s'hi havien establert vincles d'amistat i de solidaritat... Aquest estil de vida, d'algun manera, ens compensava de les deficiències dels serveis. Ara, les coses han canviat. Hem perdut la tranquil·litat i ja no estem tan aïllats. Els pisos que s'hi ha construït, i els que s'hi estan construint, han portat més veïns al barri i la manca de serveis és encara més palesa. També han canviat els ritmes de vida dels ciutadans i les ciutadanes de Barcelona i la feina, els estudis i les relacions socials han sortit de l'àmbit estricte del barri o dels barris colindants. Cada cop ens movem més i cada cop és més difícil fer-ho amb rapidesa. És en aquest punt on cal situar les demandes actuals.

La població de Can Peguera i del seu entorn proper ha crescut. L'urbanisme dels voltants ha canviat força i s'hi han fet vies més ràpides i amples, però al barri només arriba un autobús, el 71, però amb una sola línia no tenim prou atès el volum de població, ja sabem que no arriba al centre del barri, però s'hi acosta prou. Creiem que ara és el moment de planificar la prolongació de línies d'autobús que acaben en zones properes a Can Peguera. Som conscients que cal un estudi detallat del trajecte d'aquests autobusos, però també sabem que si no comencem aviat a fer-lo la millora de la mobilitat dels veïns i de les veïnes de Can Peguera i del seu entorn trigarà molt a ésser un fet. Tot el temps que passa sense l'oferta d'un servei de transport públic proper i

de qualitat va en detriment de la nostra qualitat de vida.

Si observem la geografia del nostre barri veurem que les línies d'autobús haurien de passar per dos punts estratègics: la intersecció entre el passeig Urrutia i Villalba dels Arcs i la cruïlla entre el passeig Urrutia i el passeig Fabra i Puig. Pel que fa a les línies que haurien de prolongar el seu recorregut, o

bé modificar-lo una mica, creiem que haurien de ser les que arriben fins a la plaça Virrei Amat, la plaça del Congrés, la plaça Eivissa i Canyelles. No pretenem que els autobusos ens deixin a la porta de casa, tot i que seria fantàstic, volem tenir a menys de cinc minuts a peu prou línies que ens portin a diverses zones de la ciutat o que ens acostin al metro. Confiam que ben aviat els responsables de mobilitat de la nostra ciutat pensin que barris com el nostre estan mancats de transport públic i que vulguin pactar amb els veïns un increment de l'oferta pública de transport amb una planificació realista i diversificada.

S'ACABA LA CAMPANYA?

A BARCELONA, NO

El passat 14 de novembre a l'Assemblea de la CONFAVC es va arribar a l'acord que pot tancar en el Barcelonès, que no a Barcelona, la Guerra de l'Aigua, amb els següents punts.

El preu de l'aigua:

Quasi amb una unanimitat total i coincidint amb l'acord adoptat a la nostra Assemblea de barri, es van aprovar dos blocs que garanteixen un preu lleugerament inferior al de 1990 més IPC, passant a 72 ptes/m³ els 36 primers m³ i 195 ptes/m³ la resta. Sortiran lleugerament perjudicats els que consumeixen entre 2m³ i 21m³, que moltes vegades són persones que viuen soles. Per això, els dos primers anys, els tres blocs funcionaran com fins ara; i la CONFAVC i l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) es comprometen a fer un estudi d'aquests casos, per què no surtin perjudicats. L'ACA es compromet a proposar als veïns la solució més beneficiosa.

Endarreriments:

Es va aprovar el pagament dels endarreriments, com a la nostra Assemblea de barri, amb les condicions que aconsegueixin els acords de l'any passat:

- ◆ Es va assegurar un 46% de rebaixa per a tothom qui estigui a la Campanya en el deute amb la Generalitat.
- ◆ Ajuda de subvenció a les famílies econòmicament dèbils (veure taula adjunta).
- ◆ Els veïns es podran acollir a dos tipus de pagaments: al comptat o en un termini de vuit anys (un pagament per any). L'ACA els comunicarà el seu deute amb el 46% ja aplicat i a l'AVV es podrà comparar el deute amb el deute real (sense aplicar els descomptes).

Tangrem:

La proposta del barri de començar a pagar després que l'Entitat Metropolitana (EMMA), per una proposta o llei, es comprometés a discutir el preu i el tractament dels residus urbans i que pagués qui més contaminés, no va ser aprovada amb un resultat de 2/3 en contra a la votació. Es va aprovar, però, començar a pagar a partir de l'1 de gener del 2002, comproment a l'EMMA a discutir la proposta anterior i amb les rebaxes ja aprovades amb l'ACA. Com ja sabeu, la nostra voluntat ha sigut que tothom, estigui o no en Campanya, paguem el tangrem fora del rebut de l'aigua com ja estem fent els que estem dins la Campanya. Recordem que la carta (rebut verd) que ha arribat últimament reclamant el deute que tenim amb l'EMMA és, per tant, considerada com a endarreriment i es pagarà com s'ha explicat abans.

Clavegueram:

Degut a la falta de voluntat de diàleg del nostre Ajuntament, és el punt més endarrerit de tots. Després de 10 anys de lluita, fins al passat 15 de novembre, gairebé no s'han tingut contactes amb ell. A la última reunió, sembla que per fi es comença a solucionar el problema; l'Ajuntament es compromet a passar als nostres economistes de la FAVB el cost real del clavegueram (manteniment, construcció...) i les fonts de recaptació, un estudi de pagament progressiu segons usuaris per habitatge, així com estudiar la nostra proposta que paguin menys les capes populars. El pròxim 10 de gener, la FAVB es reunirà amb l'Ajuntament i de moment no podem dir que la lluita hagi acabat a Barcelona.

Renta familiar	Nº membres de la unitat familiar i percentatge d'ajuda			
	Fins a 4	5	6	7 o més
Inferior al salari mínim (1.009.680 ptes)	100%	100%	100%	100%
Fins a 1,5 vegades el salari mínim (1.514.520 ptes)	75%	80%	85%	90%
Fins a 2 vegades el salari mínim (2.019.360 ptes)	50%	55%	60%	65%

ENTREVISTA A PEP ORTIZ SOBRE EL PARC CENTRAL

Com definiries la primera fase del Parc Central de Nou Barris?

Jo diria que es distingeix per ser tot un parc dur, ja no es tracta de la típica plaça dura que pot ser més o menys acceptable. Com s'ha dit més d'una vegada va ser una obra faraònica, que té l'empremta de qui l'ha fet i això és indiscutible. Avui dia es pot passejar per allà però no es pot gaudir del que diríem un parc tradicional.

I que en penses del projecte que s'ha fet per completar el parc?

Amb la segona fase, quan es va fer el PAM (Pla d'Actuació Municipal) del districte, com a Associació de Veïns de Can Peguera i com a Coordinadora de Nou Barris, ja es van fer tota una sèrie d'al·legacions sobre el que s'hi plantejava. Alguna cosa sí s'ha aconseguit, perquè volien una segona fase més tova, més "natural", i el projecte que n'hi ha d'alguna manera ho contempla. El que passa és que també continua sent un parc molt de dibuix, molt de fotografia, i tenim la nostra certesa que per als veïns de la zona si que serà així, com un parc on poder jugar els nens, gaudir de l'ombra la gent gran... Però això de moment no està gaire clar.

Com a associació, us han arribat queixes o comentaris dels veïns sobre l'actual Parc Central?

De la primera fase és clar que sí, comentaris de gent que s'ha fet mal passant per les dunes, o gent que no sap on es pot seure una estona i prendre sol, com no sigui la zona antiga de Pi i Molist, on hi ha tota una sèrie de plataners....no sé pas on perquè no hi ha arbres mínimament adequats. Aquestes queixes, evidentment han arribat a Can Peguera i a l'Associació de Veïns de Guineueta.

Districte ha assegurat que s'obrirà un procés participatiu per acabar de dissenyar la segona fase del parc. Com serà la participació del veí, a nivell d'associació?

El Districte ens ha passat uns plànols i una petita memòria, i el que sí que queda molt clar és l'alta vàlua d'aquest parc. Estem parlant de 2000 milions de pessetes. Nosaltres el que hem fet és portar-lo tot a l'arquitecte Ferran Navarro, que ja ens va ajudar a fer les al·legacions anteriors, i ell s'ho està estudiant ara. El procés que continuarem, a nivell de Can Peguera, és fer una reunió de barri per explicar les nostres conclusions i intentarem que els veïns responguin. Suposo que Guineueta també la farà, i fins i tot podem muntar una altra a nivell de Coordinadora.

Per a una obra com aquesta, tot i que encara no s'ha aprovat, en aquests moments l'Ajuntament té l'obligació d'incloure-hi una memòria participativa, si més no, tenen l'obligació que consti la participació de les associacions i els veïns més propers. Nosaltres intentarem realment que això sigui una realitat. Jo suposo que aviat tindrem la primera opinió de l'arquitecte i a partir d'aquí, pels mesos de gener i febrer, plantejarem diverses reunions a nivell de barri, a nivell de Coordinadora i de Districte, per realment definir-ho.

Veus possible aquesta participació veïnal al futur parc?

Hi ha un tema que no podem oblidar, i és que això s'ha fet públic, perquè ja va sortir als diaris, a la segona quinzena de novembre, el plec de les pliques. És a dir, ja s'ofereix el projecte del parc central a diferents empreses constructores perquè es facin càrrec d'ell. Jo el que em pregunto és com és possible això, si aquest parc, segons Districte, encara es pot tornar a redefinir de dalt a baix. És incongruent dir-li a una empresa que es queda el projecte, perquè és la més econòmica o la que més s'hi ajusta, però que ara entrarem en un procés on ho podem redefinir tot...No hi ha qui s'ho cregui això.

Tot i això, creus que el projecte pot admetre modificacions a partir dels suggeriments dels veïns?

Jo sóc bastant reticent, perquè una cosa que està tancada, i feta pública a nivell de politeques, jo ho veig molt difícil que canviï. Aquí hi ha una gran contradicció. S'obrirà un procés de participació i potser es podrà canviar, fem un petit acudit, les plaques de plàstic que hi ha al parc, que en lloc de ser grogues i verdes que siguin vermelles i blaves?...A mi em desagrada que les coses es facin així. Per mi un parc ha de ser bastant contemplatiu amb el que la mateixa mare natura ens ha donat, no?.

És una llàstima, per exemple, que al seu moment, el regidor Santiburcio omplís de sorra el barranc de Can Carreres per fer el pont de la prolongació de Fabra i Puig, quan allò era una riera natural i el parc hagués tingut una gràcia molt especial.

Hi ha un altre tema que també em preocupa, i és que amb el dipòsit d'aigües que s'està fent a Vilalba dels Arcs sortirà aigua a l'antiga riera. Si no està ben canalitzada, algun dia podria rebentar. Per què no respectar el que la natura ha fet al llarg dels anys? Evidentment, això no podrà ser com era l'antiga riera. D'altra banda, totes les fonts que es plantegem a la segona fase del parc poden ser molt decoratives, és cert, però seran pràctiques?

Que et sembla la idea de fer un parc que enllaci amb Collserola?

Que el parc connecti amb la serra de Collserola em sembla perfecte, és una reivindicació ja plantejada pels ecologistes. L'objectiu és que hi hagi el màxim possible d'espais verds reals. Ja es va parlar també de muntar una rambla entre parcs, i que el parc del Turó de la Peira connectés amb el Parc Central. Això representaria tot un gran passeig de zona verda perquè la gent pogués gaudir-ne. Però ara no està gaire contemplat això, per part de Districte.

Que opines del pressupost que l'Ajuntament ha assignat per a aquest projecte?

2000 milions són molts diners, i caldria veure si realment són necessaris per fer un parc que volem que sigui utilitzable. No que sigui un parc de disseny per a que tota Europa vingui a veure quin tipus de parc de barri tenim. Volem un parc que funcioni i 2000 milions són molts per aquesta finalitat.

Amb la primera fase, Districte va reconèixer que potser no era un espai gaire funcional?

Sí que ho han reconegut però no han fet absolutament res per canviar-lo. Diuen que les dunes són per separar les zones, no per pujar-hi. Jo crec que un parc hauria de tenir les mínimes zones de perill, perquè ha de ser un lloc per deixar als nens que puguin córrer.

Aquí hi ha una qüestió important. Tots estem acostumats a veure els parcs d'altres països amb zones per jugar a bàsquet o fer esport. Bé, doncs Districte manté que el parc central només és per a que la gent passegi tranquil·lament i això també és qüestionable. Estem parlant de un gran parc on hi pot haver un lloc per a que els nens juguin a bàsquet...El camp de la Damm es trasllada, possiblement a Canyelles, i a les escoles no sempre hi ha pistes adequades per jugar... Per què no una pista de bàsquet al Parc Central?

Consideres que era necessari un parc d'aquestes característiques a Nou Barris?

A mi que hi hagi un parc central no em desagrada, tot i que a Nou Barris el parc més important és Collserola. Jo no em qüestiono si ens fa falta una zona verda tan gran, jo el que em pregunto és si aquest parc no pot tenir altres utilitats, i ser pràctic per mil coses. Evidentment que sí, i aquesta serà també la lluita de l'associació.

El parc ha de ser totalment pràctic, tota aquest immensitat de terreny perquè quedi un parc de decoració..., ho sento però jo crec que no va amb el tarannà de Nou Barris, i no és això el que

Dona

Estic escrivint això i els EUA segueixen bombardejant Afganistan per què, diuen, Bin Laden ja és a prop; Israel, amb el suport incondicional dels EUA, ha donat un ultimàtum a l'Autoritat Palestina que vindrà, de segur, seguit d'una intensificació d'aquesta guerra no declarada al poble palestí. No hem de patir, però, per què ja sabem que els EUA lluiten sempre per la *llibertat duradora* arreu del món, i que totes les seves intervencions l'han acabat aconseguint... la llibertat va molt més enllà que quatre dictadures de res i milers de morts.

El cas d'Afganistan és una prova del tipus de llibertat que pretenen els EUA. És un país sacsejat per infinitat de guerres religioses i tribals, que després de la invasió soviètica s'ha hagut d'enfrontar al sorgiment de grups fonamentalistes islàmics que trepitjen els drets humans i que molts cops eren, i són encara, recolzats pels EUA. Un país les fronteres del qual van ser dibuixades per Gran Bretanya amb la intenció que no hi hagués cap zona amb terra fèrtil; un país de terra estèril, on només hi ha mines antipersona, però amb gran interès estratègic, ja que per Afganistan han de passar els gasoductes i oleoductes des dels Urals.

Si miréssim imatges d'Afganistan de fa deu o quinze anys ens sobtarien molt. Per què? Doncs perquè en aquells moments l'Afganistan era un dels països més europeïtzats de la zona. És especialment xocant el retrocés que ha patit la situació de la dona, propiciat per l'arribada al poder d'aquests grups fonamentalistes que s'escuden en l'Alcorà per justificar el seu comportament misògin.

Fins que els fonamentalistes no van arribar al poder, les dones eren considerades com a persones i, com a tals, gaudien dels Drets Humans. Estudiaven, treballaven, es divertien... eren independents i lliures. La imatge que tenim des del món occidental dels països considerats islàmics, és en part errònia: pensar que allà tothom resa cinc cops cada dia de cara a la Meca és tant fals com pensar que en països catòlics (per exemple, Espanya podria ser-ne considerat un) tots anem a missa cada

diumenge i, per cap d'any, a la missa del Gall. Crec que és evident que quan hi ha llibertat de culte (un dels drets humans, per cert) la gent tria en què i en quines condicions vol creure.

Però l'arribada de l'Aliança del Nord al poder (1992), i després la dels talibans (1996), ha reduït a les dones en simples màquines que només han de reproduir-se, satisfer sexualment els seus marits i fer les feines de casa. Els talibans van arribar al poder sense cap concepte de país en ment, sense plans de reconstrucció socioeconòmica i van imposar la seva visió extremista, utilitzant el nom de l'Islam per a legitimar i justificar la seva actitud. Es va il·legalitzar la tinença d'animals engabiats, la música i la televisió. Es va prohibir la celebració del Newroz (l'any nou) i del 1r de maig, que es van considerar, respectivament, celebracions pagana i comunista.

A més, les dones van deixar de ser considerades persones i van passar a ser simples objectes dedicats a la procreació, la satisfacció sexual dels seus marits, i a les feines domèstiques. Ofegades sota una muntanya de prohibicions, les dones afganeses van perdre la seva independència econòmica i no podien rebre assistència mèdica. La situació, doncs, és desesperada per a les dones afganeses.

Com es pot prohibir sortir sol o sense un familiar masculí pròxim al carrer a algú, amenaçant amb la lapidació? Com es pot condicionar el fet de treballar o estudiar per qüestió de gènere? Com es pot prohibir a algú que rigui "en veu alta"? Com es pot obligar a algú a estar empresonat dins d'una burqa i, a sobre, justificar-ho dient que és quelcom religiós, quan sempre ha estat una opció cultural? Com es pot prohibir a algú dur pantalons acampanats "ni que sigui sota la burqa"? Com es poden amputar els dits a qui duigui les ungles pintades? Totes aquestes barbaritats duen a moltes dones afganeses a patir depressions i moltes acaben optant pel suïcidi.

La cosa és especialment difícil per a dones sense familiars pròxims homes, per exemple vidues o solteres. Se suposa que no poden sortir de casa soles, o acompanyades per homes que no

í guerra

siguin familiars propers... per tant, no poden sortir de casa! Però bé han de menjar aquestes dones, tot i que... d'on se suposa que han de treure els diners, si no poden treballar? Moltes vidues i solteres s'han vist abocades a demanar almoïna o a la prostitució per a poder subsistir.

Les dones afganeses, però, no s'han resignat i s'han organitzat: per exemple, hi ha una asso-

ciació que funciona des de 1977, l'Associació Revolucionària de Dones d'Afganistan (RAWA), una organització política independent de dones afganeses que lluita pels drets humans, la justícia social i un govern democràtic i laïc i que intenta involucrar un gran nombre de dones afganeses en activitats socials i polítiques; també s'han creat

escoles clandestines per a les nenes i moltes metgesses segueixen exercint en secret visitant a dones malaltes.

La situació mentre els talibà eren al poder era preocupant. I ho era més encara quan vèiem que els mass-media es feien ressó de la destrucció de les estatuës dels budes i no se'n feien de la situació de les dones afganeses o de la massacre de 400 persones perpetrada dies abans pels talibà; que la majoria de grups fonamentalistes debien el seu poder al suport de països estrangers; que la ONU no feia res al respecte.

Després dels atemptats de l'11 de setembre als EUA (caldría preguntar-se els perquès del buit

informatiu al voltant del Pentagon i de l'emissió de les imatges de la suposada celebració dels atemptats per part d'aquell grup de palestins) van venir la caça de bruixes que manté a centenars de persones detingudes als EUA mentre se'ls "investiga" i els bombardejos a l'Afganistà, evidentment, patits principalment per la població civil afganesa.

Madrid, 1936. Les guerres les pateixen els pobles.

Ara sembla que a Bonn s'ha negociat un govern afganès on l'Aliança del Nord té majoria (17 dels 30 integrants del govern) i que en dos anys ha de convocar a eleccions lliures. El gran problema recau en que l'Aliança del Nord és també fonamentalista i misògina; i que ja va controlar el país durant quatre anys, 1992-1996, demostrant que la seva política es pot basar perfectament en intensificar els conflictes ètnics i reli-

giosos per perpetuar-se al poder. I és perillós que ens segueixin mostrant aquesta actitud criminal ara, quan masacren als presoners talibans. També caldrà veure el paper de les dues dones, Sima Samar i Suhaila Sediki, que formaran part del govern i que, esperem, no es quedi en una simple neteja de cara davant de la comunitat internacional.

És important que la societat civil mantingui l'atenció sobre aquest punt del món, que no ens creguem que aquest govern portarà, per si sol, la pau i els drets humans a l'Afganistà tal i com ens volen vendre.

[AGENDA 21 BCN]

TREBALLEM PER EL FUTUR

Tots tenim casa nostra, que és la llar privada; i la ciutat, que és la llar pública' Enrique Tierno Galván

El passat 29 de novembre es va presentar a Nou Barris, en un acta institucional l'Agenda 21, Però que es aquesta agenda?

L'Agenda 21 Local és una resposta a l'invitació que les Nacions Unides van formular l'any 1992 a la Cimera de Rio, per tal que les ciutats elaboresin els seus **Plans d'Acció** per afrontar els nous reptes ambientals del segle XXI.

L'Agenda 21 local es un model de diagnosi i formulació de polítiques municipals de sostenibilitat. El seu propòsit es **avaluar l'estat ambiental, social i econòmic del municipi** a fi de engegar, amb la participació de la ciutadania un procés creatiu i gradual de canvi vers un model sostenible de ciutat.

L'Agenda 21 al nostre Districte ha de ser un pla estratègic amb visió global **que pot ser elaborat amb la màxima participació de la comunitat, individual i col·lectivament**, amb objectius a curt i llarg termini.

L'actual model de creixement està basat en l'explotació dels recursos naturals, del sòl, de

l'aigua, de l'energia.... com si fossin infinits. Provoca efectes perniciosos en el medi ambient local, però té efectes també globals (escalfament del planeta, desertificació, pèrdua de biodiversitat, etc.). L'actual ritme de creixement no és sostenible i no garanteix que les generacions futures puguin gaudir del planeta com ho hem fet fins ara.

Les ciutats, especialment del món desenvolupat, tenim una responsabilitat especial a l'hora de contribuir a la millora de la sostenibilitat, perquè el model de vida urbà està basat en un gran consum de recursos, d'energia, d'ocupació de sòl, de producció de residus i contaminants. Però tenim responsabilitat també perquè tenim la capacitat de capgirar aquest ordre de coses, tenim la voluntat, la tecnologia i les eines per fer possible un model de desenvolupament diferent, més harmoniós amb la natura, més solidari amb el planeta i amb les generacions futures, més saludable i enriquidor per nosaltres mateixos.

En Nou Barris ja existeix un Consell de Mig Ambient que de ven segur disposarà d'un bon grapar d'idees i propostes per a portar a la practica, i fer que aquesta agenda s'ompli a vessar.

ASSOCIACIÓ " CAN ENSENYA "

QUÈ?

Som una Entitat jove, de 22 anys, implicada amb la discapacitat psíquica des de tots els àmbits.

QUI?

Vam néixer de la il·lusió de famílies amb fills i filles amb disminució que van trobar plegats la manera de possibilitar un espai de lleure pels seus fills/es i, en conseqüència, crear un espai comú on lluitar i desenvolupar-se per un mateix fi.

Actualment, l'Entitat està formada per famílies, amics/gues, educadors/es, voluntaris/àries, i els usuaris directes: els joves i adults amb discapacitat.

ON?

Som a Barcelona i ens trobem als peus del Turó de la Peira, al districte de Nou Barris: al carrer Beret, 83. Tenim molt a prop la parada de metro de la línia blava (L5) Vilapicina.

QUAN?

Hi som al Centre de dilluns a dissabtes.

Pels usuaris estem durant la setmana de 17 a 19 hores i els dissabtes de 9 a 13 hores.

Fem diverses activitats, distribuïdes segons el dia:

De dilluns a dijous es desenvolupa el **Club d'Oci**:

- Els dilluns fem gimnàs o cuina,
- Els dimarts fem fang,
- Els dimecres gimnàs o jocs de taula,
- I els dijous expressió plàstica.

Els divendres és el **Xiroi**: aprenentatges escolars i psicomotricitat mecanicista o vivenciada.

I els dissabtes, fem l'Esplai, que comporta un munt d'afers:

- Activitats segons les festivitats del calendari anual i/o expressió plàstica, esports i jocs.
- Elaboració d'una revista.
- Grup de teatre. Sortides migdia, de dia sencer (fins 19 h), de cap de setmana i colònies (10 dies)

Per a les famílies i els amics/gues hi ha varies propostes en les quals poder participar:

- Associació, organitzada en comissions.
- Escola de Famílies.
- Escola de Germans.
- Assistència Social.
- Servei de Cangurs : d'assistència a domicili i/o d'acompanyament.

COM?

Tot això ho portem a terme personal especialitzat dels següents àmbits: educació (monitoratge), educació social, educació especial, logopèdia, treball social, voluntariat concertat.

I la metodologia és individual i/o grupal segons el subjecte i l'activitat a fer.

PAGINA ABIERTA

Queremos que este boletín cuente con la participación del mayor número de vecinos, por eso damos la posibilidad a todos los que quieran mostrar sus artículos, sus opiniones o simplemente sus historias. Estos tendrán que tener principio y fin, así como un tamaño no superior a una plana de un folio DIN A4. En este boletín publicamos las presentadas por los vecinos del Centro de Día Pi i Molsit y Leonor del barrio. Así que esperamos vuestros textos en la Asociación de Vecinos o enviarlos a través de e-mail a **canpegue-**

Encontrar pareja

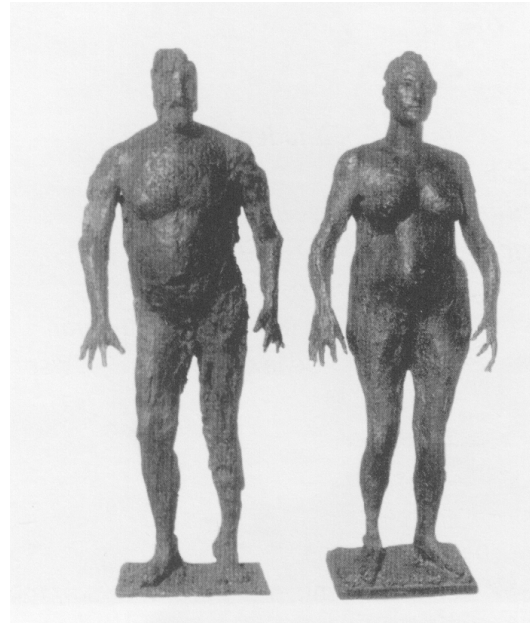
Los vecinos del Centro de Día Pi i Molist opinan, que los enfermos mentales están preocupados por encontrar pareja:

Yo, Montse, hubo un tiempo que deseaba mucho encontrar un hombre con quien formar una pareja, pero, después de mucho observar y pensar, llegué a la conclusión de que no me convenía, por lo que he llegado a perder la ilusión. Es muy difícil la convivencia entre personas aparentemente sanas por lo que la mayoría de las parejas terminan deshaciéndose. Pienso que entre enfermos mentales todavía es más difícil.

Jordi comenta que la compañía es un bien que hace a la pareja muy feliz. En ese sentido pueden ser muchas las maneras para disfrutar, contrayendo matrimonio, juntándose, alternando, y, al decir alternar, me refiero que se puede ser novios toda la vida.

Carlos comenta que si la gente es feliz junta, no es importante el casarse, si los componentes de la pareja están de acuerdo, son libres para hacerlo o no.

Jose Francisco cree que pueden formar pareja como el resto de las personas. El mayor problema cree que son las necesidades económicas que se generan para mantenerse viviendo juntos, cree que con las pensiones que cobran no llegarían a cubrirlas.

UNA SINCERA FELICITACIÓN.

Con este escrito, quiero dar las gracias a las personas amigas que me han tendido una mano.

Porque la amistad, no significa estar siempre de juerga, el concepto de amistad y el tener un buen amigo, es tener la confianza de saber que cuando lo necesitas, el te tiende una mano, para lo bueno y lo malo. Sin esperar nada a cambio.

A pesar de que pase el tiempo y no lo veas, sabemos que allí está aquel amigo, que nos respeta y al cual respetamos.

Por lo cual en este escrito le doy las gracias y deseo que pasen una Feliz Navidad y un año nuevo lleno de felicidad y prosperidad, porque sin dudas se lo merecen.

Y os doy las gracias por vuestro apoyo, de todo corazón. Que Dios os bendiga.

Leonor Tarrega

!!!ATENCIÓN!!!

Per Nadal, l'Associació Can Ensenya presenta... **"Luces, Cámara y Acción!!!"**. Es tracta de la 10ª Obra de Nadal que fa l'entitat, representada pels nostres nois i noies.

Tindrà lloc el **dissabte 22 de desembre, a les 17:30 hores al col·legi Mare de Déu del Roser situ a la Plaça Santa Eulàlia** (metro línea V-blava). Us esperem!!!

Us convidem a participar-hi quan us vingui de gust, feu-nos un truc i us informarem més a fons !!

